

Allemaal hebben ze moeite met het leven

DIEVEN

Door Toneelschuur Producties,

Jessie L'Herminez (regie)

Gezien Theater Ins Blau, Leiden, 12/4

Nog te zien Frascati, 13 t/m 15/4,

daarna tournee

In *Dieven* van de Duitse toneel-schrijver Dea Loher beweegt een groep dolende individuen aan de rand van de samenleving. Dolgraag willen ze zich verbinden met 'de ander'. De pogingen hiertoe zijn bij vlagen succesvol, al gaat er geregeld een boel fout.

Van links naar rechts kruipt een jongeman door het speelveld, hij wil niet meer leven. Een jonge vrouw met rode konen vertelt opgewekt over haar promotie bij een supermarktketen, maar wanneer het feest niet doorgaat, stort ze in. Een ander wordt nagenoeg omgelegd in een donker woud door een ontoerekeningsvatbaar vriendje; zijn beloofde collier blijkt een ijzeren ketting om haar strot. En dan is er nog de oudere heer, die niet wil integreren met de andere ouderen in zijn zorginstelling. Aanvankelijk lijken de losse verhalen niets met elkaar van doen te hebben, maar geleidelijk verbinden ze zich.

In de regie van Jessie L'Herminez vertolken zes acteurs twaalf personages. Allemaal hebben ze moeite met het leven. Soortgelijke thematiek bracht de theatermaker in haar eerste voorstelling, *De stoelen* (2021), tevens bij Toneelschuur Producties.

In *Dieven* worden pruiken, grime en kostuums (Lisanne Bovée) in hoog tempo afgewisseld, de rollen genderblind vertolkt. De spelers bewegen zich volgens strak stramien over de bühne. Het spel is grotesk, de teksten worden frontaal op de zaal afgevuurd. De choreografieën daarentegen verlopen vaak in slow motion. Af en toe lijken de acteurs figuren uit een stripboek, dan weer wil je ze opvouden en in je broekzak doen. Hiermee maakt de regisseur duidelijk hoe lastig het kan zijn elkaar te vinden in een wereld waarin alles voorbijraast, zelden stilstaat.

Kloppende organen

Afleidend zijn de videobeelden van kunstenaarscollectief Pensive Vivifier op het achterliggende projectiescherm. Een bonte verzameling afbeeldingen, van industrie en flats tot natuur en kloppende organen, vloeien in elkaar over, maar bereiken nooit hun werkelijke staat van zijn, blijven fluïde. Hoewel ze de kijker confronteren met een wereld die doorraast, leidt het af van de tekst, waardoor je het verhaal bij vlagen vergeet.

Niet alle personages komen uit de verf. Gelukkig houdt actrice Nanette Edens je herhaaldelijk bij de les. Als hoogbejaarde man schuifelt ze voort achter haar rollator en declameert felle bevindingen over het menselijk falen. In deze passages is *Dieven* op zijn sterkst omdat het je confronteert met dat wat het leven soms is; ongelofelijk lelijk, verdrietig, ontzettend eenzaam.

Gina Miroula